

ad § 4.

Denne Bestemmelse, der betegner en Nydannelse i dansk Byggelovgivning, maa ses i Sammenhæng med Lovforslagets almindelige Tendens, nemlig at virke regulerende paa Byens Bebyggelse som Helhed. Skal dette kunne ske — navnlig da ogsaa ved Fastlæggelse af Byggeomraader med ensartet Bebyggelse, jfr. § 12 og §§ 42 og 43 — maa det anses for paakrævet, at Byggeservitutter undergives Bygningsmyndighedernes Kontrol, saavel hvad Stiftelse som Haandhævelse angaar. Saadanne Servitutter er faktisk Byggeforskrifter, der supplerer den offentlige Byggeret, snart paa heldig, snart paa uheldig Maade, men under alle Omstændigheder paa en i byplanmæssig Henseende saa lidet rationel Maade, at hele dette vigtige Omraade bør undergives en samfundsmæssig Kontrol.

Københavns Magistrat har allerede nu Paataleretten med Hensyn til den for en stor Del af Stadens udenbys Grunde, det vil sige Grundene mellem den gamle Voldlinie og Bygrænsen mod de nu indlemmede Landdistrikter, sædvanlige Servitut, der stammer fra Udskiftningen og Bortsalget af Byens Markjorder omkring 1800. Denne „røde Servitut“, som hviler paa ca. 500 ha af Byens Grund, nødvendiggør Magistratens Samtykke til ethvert Byggeforetagende paa de paagældende Arealer; i Henhold til denne Servitut har Magistraten t. Eks. i stort Omfang kunnet indskrænke Bebyggelsens Omfang til 4 à 5 Etager, medens lovligt Antal Beboelseslag efter Bygningsloven er 6. I de indlemmede Distrikter har Kommunen som Ejer af betydelige Grundarealer kunnet regulere Bebyggelsen ved Servitutpaalæg, og paa Arealer af omtrent tilsvarende Størrelse (ca. 1600 ha) har man gennem Forhandling med de paagældende Grundejere kunnet opnaa lignende Regulering. Den foreslaaede Lovbestemmelse maa ses paa Baggrund af disse Forhold. En planmæssig Ordning skønnes at være baade i Borgernes og i Byens Interesse.

ad § 5.

Bestemmelserne i den gældende Bygningslov omfatter praktisk talt den almindelige Husbygning i alle dens Dele. Mange Bestemmelser har imidlertid en saa almen Karakter, at der i vidt Omfang har dannet sig en administrativ Praksis som Supplement til Loven. Eksempelvis kan nævnes: § 24, hvorefter ethvert Bygningsarbejde skal udføres paa „fuldt forsvarlig“ Maade og af udelukkende „gode“ Materialer, og Stilladser skal have „tilstrækkelig“ Styrke; § 52, hvorefter alle mere sammensatte Indretninger til Bygningers Opvarmning, altsaa alle Centralvarmeanlæg eller Ventilation er underkastet Bygningskommissionens Bestemmelse om, hvorledes de skal være indrettede; § 58, hvorefter Latriner kun maa anbringes i en Bygnings Etager efter de Forskrifter, Sundhedskommissionen finder det nødvendigt at give; § 63, hvorefter det er lagt i Stadsbygmesterens Haand at godkende Materialer eller Konstruktioner, der ligger uden for de i Loven forudsatte, altsaa t. Eks. Jernbeton. En endnu mere vidtgaaende Beføjelse har Administrationen, for saa vidt angaar de indlemmede Distrikter; her gælder Bygningsloven overhovedet ikke, idet alle Byggebestemmelser findes i Bygningsreglement af 29. April 1930, der, som omfattende alle de tre Distrikter, afløste de ældre Reglementer med dertil i Tidens Løb knyttede Tilføjelser. Paa den anden Side beskæftiger Loven sig paa en Række for det praktiske Byggeri meget vigtige Punkter saa indgaaende med konstruktive Detailbestemmelser, saa som angaaende Murtykkelser, Skillerum, Etageadskillelser, Tagværk m. m., at Udviklingen i urimeligt Maal har nødvendiggjort Dispensationer, ja en Generalisering af saadanne i Forbindelse med en Delegering af Dispensationsbeføjelsen til Bygningskommissionen, der strengt taget ligger uden for den Ministeriet ved Lovens § 72 i saa Henseende tillagte Beføjelse. Paa Lovens Mangel af forskellige Bestemmelser har man kunnet bøde noget ved ad administrativ Vej at optage visse Forskrifter i Politivedtægt, navnlig vedrørende Raaden over Gadeareal, og i Sundhedsvedtægt, saa som